

Bognár Papp Irén

Lépések

Ebbe a völgybe
beszökött a fény,
zöld moha bársonya
vetett neki ágyat.

Jöttünk, mentünk naponta,
s emlékszem, mint szaporázott
két kicsiny lábad.

Lám, amint telnek az évek:
megnőttél, s én melletted
csissz-csossz, csoszogok,
aprócskákat lépek.

Ebből a völgyből
kiszökött a fény!
Te már rég a magad útját járod!
Nem leli senki a lábnyomokat.
Zöld moha bársonya vetett nekik ágyat.

Akácerdő

A fák elvesztik virágszirmukat,
szállni kell, bár válni fáj.
Mossa az eső a fehér pillangókat,
szeretni kell, s meghalni muszáj.
vetkőzik az akácerdő,
sárba hull a méz.
Tépett ruhában néz
a pillanat, valami véget ért,
hogyan kezdődjék az új.
Szalad a perc, a felhőkkel szalad,
most úgy érzed a szíved megszakad,
de holnap már, itt tündököl a nyár.

Csak

Csak fény voltam...
és árny voltam...
csak tél voltam...
és nyár voltam.
Szerelmes villanás voltam.

S most elmegyek.

...és tél leszek,
meg nyár leszek,
szerelmes villanás leszek
majd máshol is.
A hárs alatt,
hol első csókom látta ő,
s szemben a sok komoly fenyő...

Csak fény voltam,
és árny voltam,
esőben gyöngyharmat voltam...
S most elmegyek,
amint a többi emberek,
oly észrevétlenül....